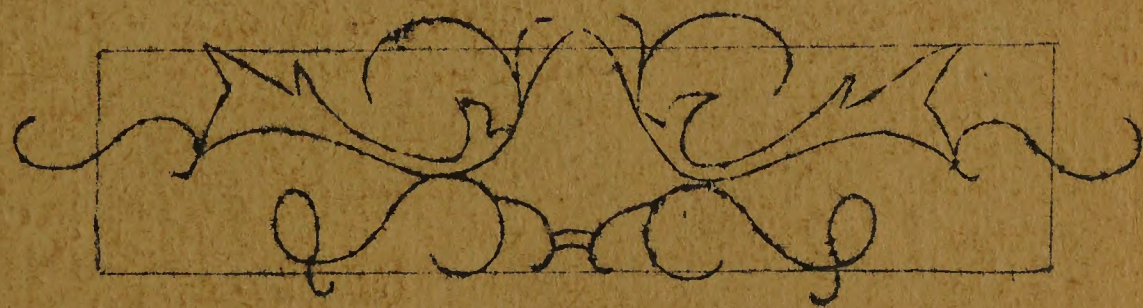

MA 10 300
Kerne 8. 1974

ЛЕВ ОРЛИТГОРА

УКРАЇНА ЯК ПЛЯЦДАРМ
ПРАВДИ І ГЕРОЇЗМУ

19 Нова Епоха 46

" На всесвітніх руїнах,
як сонце нового завіту
розблисне Космо-Україна".

Володимир.

З М І С Т .

1. В обличчі зазтрішнього дня	ст. I
2. Виховати молодь	ст. 7
3. Ціна землі	ст. II
4. Вічна молодість	ст. I6
5. Імперіалізм в боротьбі за Україну	ст. 25
6. Україна як пляцдарм правди і героїзму.....	ст. 33

oo0oo .

В ОДИНІ ЗАВТРИШНЬОГО ДНЯ.

Сини Народу Українського,
в обличчі завтришнього дня згуртуйтеся перед віттарем Всонародньої Правди. Прогнітьтеся на свою Батьківщину. Вона перетворилася у занедбане кладовище мучеників-лицарів, у криваву майстерню, де практикують жорстокі експерименти над душами людськими.

На благородних кістках Ваших, сини народу козацького, розгульні загарбники будували твердині своїх імперій, тварили основи "культури і історії".

Викрадалися з сердець Ваших кращі ідеали і пориви. За муровувалися у імперіялістичних катакомбах історично-духовні пам'ятники Вашої давнини. Виточували з Вашої крові, як слюзи чисті лицарські прикмети духа, кидали в огонь кривавої московської диктатури кращі вінки Вашої краси, отруювали краплями розпещености Вашу силу.

Не раз на Ваших лицарських грудях, сини народу козацького, лежала підкошена Азією доля Європи. Це Ви зі своїх трулів збудували до цього моменту неповалену стіну між двома світами. Це Ви своїми щитами захищали щире братерство і сонячну волю. Це Ви хотіли поставити рубінову вежу вічного миру і згоди.

За те Вас чорна сила підкосила і на Ваше тіло наклала печать фізичного і морального небуття; по-дикунському насміялася над Вашими святими чеснотами.

Вас, сини народу мучеників, водили на ешафоти, на Вас удосконалювали страхи міжнародньої езекуції, примушували четвертувати своє власне серце, шматувати душу святого духа Вашого.

Вас примушували реготати кривавим реготом над братніми могилами героїчно згорівших лицарів. Вас примушували забути своє власне ім'я, проклясти життя; осміяти ще ненароджені покоління, розпалити пожежу братовбивства.

Вам підносили келих для Вас чужого життя, Вашим кривавим потом спекулювали на всесвітніх ринках і набивали свої кишені золотом і увінчували свої чола дешевою славою.

Уже не одне століття, сини народу многострадального, Ви кривавитеся зашнуровані руками загарбників. Не одне століття свободолюбиві нації нашої планети бачать Вашу правоту, честь, красу, Вашу непохитну віру і любов.

Вони знають, що до того часу на Європейському материкові то там, то де-інде горітимуть смолоскипи війн, повстань і заколотів, поки не буде усунена кривда заподіяна Українському Народу.

Вони знають, що одні твої страждання, Народче, по чинця заповнили світову чашу людських мук; вона вихлюпується і краплі розтопленим залізом падають у душу других націй.

Вороги волі, загарбники золотої правди, землі ко-

зацької - давно б'ють у дзвони за упокій всього Українського, святого, що робить планету привабливішою і лицарською.

Всесмерч їм - громовий голос з дна душі народу мучеників проповідує щастя і квітучу долю братам і зарозумілим загарбникам.

Для душі народу лицарського є болючою раню усі кустарні тріумфи зла над добром; вона хоче, щоб ворог став другом. Душа народу нашого прагне в крові ненависників-егоїстів посіяти зерна рівноправного братерства, добра і пошани.

Щоб ненависник усього чужого зрозумів, що знищуючи земні істоти - людей, він омертвляє віття, яке прикрашує планету. Він несвідомо для себе нищить душу божественної краси; провадить жорстоку розправу сам над собою.

Тепер на диво націям світу, із сліз і терпінь народу, із кращих кристалів Української Душі - витворилось сонце Всемогутнього Духа.

С оїм шаленим летом над мізгоряними степами, воно осві-
жить кров, оновить землю, сотворить революційну реконструк-
цію Української Душі, накреслить шлях боротьби і перемоги -
перебудує людство.

Тому, ми рішили в цих смертельних для нас дискусіях, не признатися світові, Народе Українській, що в нас до нині не вижиті жалюгідні помкмети анархічності, партійності, що серед членів нашого суспільства існує інстинктивна манія отаманії, різних утопічних переконань і прагнень.

Не признаємося світові, що в нас до сьогодні немає сконсолідованого ядра всіх тепер чи раніш створених партій і організацій. Це одна із ганебних рис нашого народу, яка часто в минулому кидала всі завоювання його в провалля небуття та сорому.

Але ми признаємося світові, що Нація Українська раз і назавжди скине зі своїх плечей тягар міжпартійних суперечок, незгод; ми признаємося, що ~~це~~ складові частини душі нації визріли творити зріле і необхідне.

Першим кличем є - створити Всукраїнське Об'єднання, об'єднання усіх партій, груп і організацій різних політичних напрямків, ідеологій і віроісповідань у один самостійний сконсолідований надпартійний народній рух - Всукраїнське Об'єднання.

Дякуючи ідеології Всукраїнського Об'єднання витворяться сталі закони Українського Лицарства, продоховленого святою вірою в перемогу добра над злом, в перемогу Української Правди, у перемогу віри над зневір'ям, у перемогу незалежності над залежністю.

Протуберанції нового ідеологічного центру розплазляться в мільйонних серцях лицарів, і вони понесуть прапор сонця нашої самостійності, покорять зло в сукроватих душах ненаситних катів.

Для Лицарства - сильніший смерті і небуття !

Не спасаючи себе, своєю кров'ю і існування, не за для сонячного життя своїх внуків, Народу Український, ти мусиш зре

зуміти необхідність незалежності свого духа і своєї самостійності, а за для корисного розвитку себе у Всесвіті і своїх сусідів: чехів, білорусів, латшів, поляків, росіян і т.ін.

Во ім'я свого і їхнього буття, ти мушиш ціною великих жертв, побудувати на просторах своєї прадідівської землі храм могутньої Держави Лицарського Духа.

І тоді, Народу Український, твої віковічні вороги будуть спішити скласти тобі подяку за виведення їх на вірний шлях не хижацького, не варварсько-московського, а славного братерського життя.

Будуючи могутню державу духа, ти станеш запорукою щастя своїх ворогів, які загубили до його смак і який ти їм повернеш.

Чим скоріше члени нації нашої зрозуміють питому вагу свого твору-руху Всеукраїнського Об'єднання, тим скоріше вороги всього українського стануть приятелями і мічниками. Тим скоріше ми забудем про пекельні часи пекельних століть, прожитих під п'ятою диктаторів: Москви, Варшави чи Берліна.

Всі нації світу знають, що носієм правди, народолобства, ворогом дикого московського диктаторства, імперіялізму - є ти, націє мучеників.

Цього ніхто ні перед ким скривати не стане: це обнаження дійсності багатоміліонного народу, який прагне незалежності під рідним небом.

Ідеологія Всеукраїнського Об'єднання, маючи під собою сталевий підмет Всемогутньої Правди, покаже ворогам їхню смерть раніше, ніж вони можуть її уявити, передбачити. Тим самим звратує деморалізованих ворогів від неминучого небуття і зміцнить дух непереможного лицарства.

Українській Ідеї, зрозумій істину, тобі лишилось ближче до незалежності, ніж ворогам до вимріяного тріумфу.

Тому даремні їхні кепкування над твоїми природними прагненнями.

Тобі ближче, бо ти зненавидів зло, кров, насильство, політичну спекуляцію, грошову дипломатію, бо ти прагнеш озброїтись святою ідеологією Всеукраїнського Об'єднання, мечами сталеві віри прокласти шлях до правди, держави, до свята перемоги добра над злом.

Бо ти ставш упевненим, що твориться Нова Епоха твого життя, ідеологія якої принесе на землю пращура Володимира Великого - нове лицарство.

Воно знайде чашу щастя земного на вівтарі духовного горіння під побідоносними прапорами Молодої Української Держави !

ВИХОВАТИ МОЛОДЬ .

Над вершинами держав нашої планети, сонце Української державности найбільш ясне, найбільш палаюче і народолюбиве.

Воно себе не покрило плямами грабіжництва чужих земель, не обезславилось присвоєнням чужої культури, чужої слави і історії.

Ні! Воно безплямне, облите слізьми замордованих сиріт і виблагане матерями закатованих борців. Воно святістю одуховлене, як і перші загони лицарів Нової Епохи. Загони творців що накреслили перед собою святий ідеологічний шлях, витворили найпередовіший епохальний рух - Всеукраїнське Об'єднання.

Витворили Об'єднання, яке мусить консолідувати політичні течії і творити українську дійсність з усіх напрямків громадської думки, з усіх політичних і ідеологічних виявів і партій, з усіх виявів волі народу взятих як цілість.

Ідеологічне сонце нашої державности та Всеукраїнське Об'єднання, витворили закон, згідно з яким Українська Душа сотворить новий світ. Сотворить нові погляди і приймання. Відкине примітивізм, бундючну самозакоханість, манію самовеличності. Відкине всі роздори, посіяні ворогами консолідації Українського народу. Вона стане інша.

Кожна одиниця Української Нації почне думати новими ка-

тегоріями;-почне дивитись на себе і на оточуючий світ очима вартісного члена нації, осяяченої непереможним прагненням держави і відродження - пізнає себе.

В кожній одиниці вибориться новий діамант духовости. Всесвіт побачить українця інакшого, неподібного до того, що був напочатку двадцятого століття.

Українця-ідеаліста, якому є ворожі будьякі матеріалістичні погляди, безтямна і розгнужана анархічність, міжпартійні і міжіндивідуальні суперечки; самопохвали і самообіцянки, оганьблення чи ідолопоклонне прославлення вождя тої чи іншої партії чи організації.

Українця-лицаря, якому кожна партія і група однаково дорога і потрібна, всі всіма їхніми цінностями, з усіма їхніми прогресивними чи догматичними напрямками.

Напередодні цього відродження, в першу чергу слід виховати високоодухотворену молодь. Молодь, гідну репрезентувати майбутність своєї нації, право її стояти в сім'ї націй нашої планети - першою.

Виховати таку молодь, яка б обезсмертила свій нарід, яка могла б поповнити ряди лицарства, готового з ім'ям свого розквіту і братерських націй прийняти муки і фізичну смерть.

Виховати таких синів народу, які змогли б знайти істинно святе обличчя України в духові і пам'ятниках нашої давнини, у відійшовших лицарів, які згоріли за волю, щоб вічно горіти, вічно бути живими, які могли б зрозуміти ту

ідейно-історичну місію, яка стоїть перед Україною - гранітним пляцдармом між двома світами, перед душою нації нашої.

Виховати такий тип молодого лицаря України, який ніколи не став би перекотиполем у вихрі ворожих ідеологій, слугою чужих націй чи партій. Не закохався б у сантиментальну брехню, не шукав би права в безправ'ї, волі у невідьного. Не йшов би зміцнювати стіни імперіялістичних націй, загубивши віру в спроможність витвору своєї власної, для нації корисної, державницької стіни.

Створити такий тип молодого Українського лицаря, який не мав би іншого щастя на землі, як у святій боротьбі згоріти за свою націю, за честь її, за славу у всесвіті свого державного стягу і життя майбутностей.

Створити такий тип молодого лицаря, в обличчі якого можна було б прочитати сучасність і майбутність нації нашої, в душі якого можна було б пізнати найякісніші кристали духовості нації, в ділах якого іскрилась би віра і священна сила жертвенності, який був би повним виразником історії життя нації.

Молодий Український лицар, маючи такі духовні багатства - осмілиться виступити проти ворога ворогів, проти смерті смертей. Проти загарбника ката, який в розлютті шукає на загарбаних просторах твердого ґрунту для розбудови в'язниць, концтаборів, для проповідування лжеправди під кличами слів'янства, подібності мови і стилю життя через казьонне насаджування і використання церковної адміністрації для

своїх цілей.

Лицар, який виступить проти слов'янства, коли воно служить імперіалістичній Москві, як засядає для поширення загарбницької політики на свободолюбиві слов'янські народи.

Він сміливо виступить проти ворога, що використовує релігію як засіб для витвору в поневолених страху перед паном загарбником, страху перед силою лицемір'я і диктаторства.

Лицар, який виступить проти братерства для насильства: одухотворившись ідеологією Всеукраїнського Об'єднання і об'єднавшись з різними собі - стоятиме як сонце ясною, як вічність вічною стійкою під побідоносними прапорами воскреслої для націй світу братньої Української Держави.

Ц І Н А З Е М Л І .

Наша, Українська нація, як одна із великих націй Всесвіту, має землю з невичерпними природними багатствами, з чаруючою красою, зі славою, як сонце величною.

Земля наша своїми хлібами, медами, ріками, розлогістю квітучих долин, розкішшю садів приманювала до себе завоювників. Вони часто йшли на смерть, щоб заволодіти нею, щоб стати господарем на ній, повернувши в рабство покорений люд.

Цілком ясно. Козацька земля своїми щедротами тягнула до себе озвірілі ватаги голодного степу, окрилювала ошалілі жадобою величності армії сусідніх держав.

Наша земля їх зачаровувала, і наїзники знаходили в її чарах свою безславну загибель.

Із насильств над покореними вставала їхня смерть.

Український нарід, отримавши в спадщину від своїх героїчних прапредків багаті простори східньої Європи, до сьогодні їх свято береже в душі, кохається в них, в боротьбі за звільнення їх виковує своє майбутнє.

Ніякі наїзницькі непрохані "визволителі" не могли ані знищити, ані дегенерувати націю, яка на своїх грудях не раз тримала долю і життя Європи, яка під прапорами гуманізму до сьогодні стоїть на варті всесвітньої Правди, яка своєю кров'ю століттями насичувала рідну землю, слізьми скріт наводняла ріки, своєю любов'ю зогрівала і уквітчувала її простори.

Один Дніпро - Славура знає, скільки він на своєму старому ґні схоронив безстрашних борців за землю, один він знає, скільки крові народу нашого відніс у Чорне море, скільки разів кров"ю фарбував суворий Босфор.

Одні зорі, що горять над розлогими Українськими степами знають, скільки разів палала козацька земля на сотні-тисячі кілометрів. Батюшки підносилося до хмар, щоб засвідчити перед Всесвітнім страхоття, яке творилось на лоні землі пра-предків наших.

Одні зорі знають про муки мучеників, про страждання повішених, про надлюдську відвагу козацтва, прикутого до палаючих стовпів, насадженого на розпечені борони, про прокльони, послані каліками і козацькими сиротами на Московсько-Варшавських імператорів.

Одна Всенівогта Сопісць, яка до сьогодні зберігає в своїй пам"яті кривду заподіяну царями і королями Українському народові, ставіть під суворий Суд Історії винуватих у заподіяному лихові.

Винуватих у тих війнах і заколотах, які до сьогодні розбурхують планету, до сьогодні кров точать - будуть точити до останньої перемоги правди над неправдою, до перемоги Української державности над неволею закутих націй.

Ось чому так ясно, як ніколи - саме зараз в період відродження держави - рішається питання землі. Великої животворчої Матері-Землі, яка сьогодні в нас відібрана і яку ми повернемо собі, яку ми звільнимо від тягару непроханих гостей,

яку ми оновим.

Землі, за які сьогодні зі зброєю в руках б'ються Українські Повстанці, партизани. Землі, на якій господаруватиме наше трудолюбиве селянство, як традиційно-історичний власник її, селянство здібне і признане, кровно зв'язане зі своєю козацькою землею. Йому буде повернена земля, видерта в нього колгоспами.

На землі господаруватиме Український Нарід, який, звільнивши її, не розділить кожному блукаючому по степах без мети і прагнень, не розділить ворогам воскреслої Української Держави !

Не осквернить її. А наділить нею / і то в першу чергу / тих, які за неї змагались, які за її звільнення віддали сили молодість, які освятили її своєю кров'ю, які прославили її своєю героїчною звитягою.

Наділить нею / і то в першу чергу / тих, які в минулому і особливо тепер на Батьківщині й на чужині завжди були і є готові до жертвенности і посвяти, до терпінь і напружень.

Нарід Український не дасть ні малого клапця землі своїй тим членам суспільства, які на чужині чи вдома були і є на службі в тої чи іншої нації, які копили золото і чекали розпродажі народньої землі, чекали закону, згідно з яким земля дається на викуп.

Ніколи і нікому не дозволить наш нарід торгувати землею,
яку він рясно полив кров'ю, за яку часто він ішов на смерть.

Ніколи землі не матиме грошовий політикан, ніколи не воюючий воєнка, дипломатичний спекулянт.

Українська земля перейде в майбутньому в особисту св'язу власність Українського Народу, перейде в гарантовану і державними законами забезпечену власність наших військових - носителів військової чи загально громадської зброї; у власність селянина, який приймає і прийматиме участь у її визволенні, який з рушницею в руках у боях здобув собі право на земельну власність, показав свою посв'яту землі, свою умілість працювати на ній - своє призначення.

Земля перейде у власність селянина-військового, який буде оцінювати свою працю і себе, а значить і працю робітника міста, без якої існування доброго сільського господарства неможливо і безвартісне.

Селяни і робітники творять вартісну цілість українського суспільства, створену з дружніх взаємовідносин двох рівноцінних і рівнонеобхідних фронтів.

Робітництво так, як і селянство незалежно і самостійно існувати не можуть, не можуть паралельно розвиватись. Вони мусять на взаємодовірі і взаємодопомозі витворити один характер.

Характер властивий українцеві, членові нововідродженої Української Держави, який безмірно закоханий в степи, в мелоду промисловість своєї Батьківщини.

Отже даремні деякі сучасні наші політики розпружнюють наше військо, наших побратимів по визвольній борні своїми

приватними поглядами на українську землю, як на звичайний простір ґрунту, як на степ, який можна продавати, яким можна спекулювати, на якому можна поза інтересами нації багатіти, давати на викуп фальшивомонетчикам чи власникам золота.

Тільки нерозумні, тільки не зацікавлені долею свого мученицького Українського Народу можуть розсівати в ньому поняття про викуп землі, хуторів і сіл в нашій державі.

Безплідні і ворожі погляди. Цінніше золота для лицарів - творців Всеукраїнського Об'єднання, ті краплі рідної Української крові, які проліті синами народу нашого за землю, за волю, за могутність і розквіт молоді Лицарської Української Держави.

Ніскою кількістю золота підлабузник-ледар, боягуз, чиновник-низькопоклонник на службі чужій нації - не відкупить пролітої краплі крові синів нашого народу, не відкупить сліз випланих українською матір'ю за поляглим сином.

ЗЕМЛЯ - ЇЇ СИНАМ ! Земля - трудовому українському селянству !

Земля - борцям за неї !

ВІЧНА МОЛОДІСТЬ.

Молодь - майбутнє нації. Молодь виводить націю, як найбільш динамічна її частина, на шляхи громових революційних зривів; вона уквітчує чоло своєї нації вінком безсмертя, слави, героїзму, чи страхітливо котиться, тягнучи за собою нарід, в прірву дененерації.

Молодь - незбагнення життєтворча сила, і звідси беруть свої початки генії, творці держав, революцій, творці нового світогляду і релігії.

Молодь - і звідси черпається героїка, щира радість, самовпевненість і жертва.

Молодь - а далі горіння визвольницьких смолоскипів, здригання планети і сотворення людськості.

Навіть диктатори, міжнародні інквізитори звертали особливу увагу на молодь. В ній вони вбачали своїх суперників, свою славу і смерть.

Кожна нація, яка прагне визволення чи величності, звертає в першу чергу обличчя до молоді. Вона її виплекує безстрашною. Молоді, криштально ясні організми швидко при звичаються до самих жахливих глумачень і переюнань. Молодий організм, як зелений соняшник, простягає свою сутність до сонця, до пожити, до соків, які його скріплюють і формують.

Все в перших проблисках свідомого психологічного впливу людської істоти, можна хоч і не зовсім виразно відчувати май-

бутність її, її душевні багатства і площину майбутніх прагнень.

Найбільшу і найміцнішу впливовість на молодий людський організм мають опікуни, батьки, під ласками і доглядом яких росте і визріває людина.

Молодий організм, маючи переданий ще від прадідів великий дар вияву і сприймання, часто притуплює його від систематичного впливу малодушних аморальних батьків.

Батьки, своїми нахилами до покори і боягузтва, своїми вузиною і душевними обмеженнями, діють на свого здорового пасинка хоробливо.

Часто природні властивості потомка настільки сильні, що їх не можливо заломити; вони гнучкістю і динамікою своїх протидіяннь - відхиляють невластиве. Дарі такої істоти попадає батькам в чепаску, а інколи в проклинання і відречність.

Зажевріла іскорка геніяльності молодого - викинута за тин на розправу жорстокої судьби життя.

Життя виступає в немилосердну боротьбу з істотою, яка не примирилась з батьками, яка закохалась у свої власні переконання, яка опротистала безглузду буденність черствого дня.

Така молода істота робиться часто незамітною для оточення. Вона її не помічає, і не тому, що істота не помітна - тому, що опортуністичні частини народу - нездатні помітити, пізнати її дар, її божественну силу душі, її незичерпні духовні скарби, її пророче споглядання на майбутність.

Через те, що така молода людська істота живе надлюдсько-

духовним життям, іншими джерелами існування - вона далека навіть батькам з матеріалістичним відчуттям життя. Багато хто стає незадоволені на себе, що породили "вилюдка".

Чи не так було з нашим українським генієм, Тарасом Шевченком.

Хіба не його дяк, по походженню і крові українець, переслідував; катував дитину за непокірність, за втечу в самотність, за нехотіння "носити воду школярам", за жадобу до книги - знання.

Він, цей степовий хлопчина, виросте лицар, який на той час більше ніж хтонебудь з його сучасників, екатериновських байстрюків-безбатченків зрозумів кривду, яку чинить над його козацьким краєм, над Матір'ю-Україною - ворог; він зрозумів, чому кат розриває могили згорілих борців за визволення народу.

Тарас зрозумів, і він один, як човен в розбурханому морі пішов проти хвиль темноти, рабства, проти розпинання московськими царями України.

Він виступив, поставивши на варті своє полум'яне революційне слово; кинув його сам гордо кривавим деспотам:

" Воля, воля заснула,

Цар-Москала її прислав,

А щоб збудить хиренну волю,

Треба миром, громадою обух сталить

Та добре зигострить сокиру,

Та заходиться вже будить

Син України, вирощений під голубим небом своєї батьківщини, вигрітий сонцем рідним - не заломився, не повірив батькам і побратимам, що жити його нарід може тільки з армій раба, тільки під контролем посіпак з Москви - Росії.

Він, "бунтар" проти вчителів і батьків, запалив багаття, яке охопило Україну, яке створило наші душі, нас.

Він був вічно молодим. І в тому тайна його величі.

Але ми ще свого геніального пророка не знаємо, ми ще не можемо зрозуміти глибини його душі. Ми ще не осінилися геніальністю великого сина української землі; в цьому наша тягота, в цьому наше горе - тут криються слези нашої долі. Зрозуміємо-вितворимо новий характер нашого майбутнього.

Через що звертаємося до тебе, самоцвітна Українська Молоде, говоримо до твоєї душі, промовляємо до тебе твоїми словами.

Ми прохаємо - глянь сміло в лице своїх батьків. Чи ти пізнаєш себе в них? Чи ти, молоде, у повазі в них? Чи ти черпаєш з їхніх сивих голів розум, а з їхніх душ - духа, який став би озором для досягнення корисного майбутнього нації.

Через те питаємо в нашої совісті. Що ж можуть нам передати наші батьки?

Частина їх - передає нам кривавий досвід революційної недовіршеної боротьби за відродження Держави, але чи хочуть вони передати нам прапир з омканих рук своєї своєї револю-

ційній зміні.

Чи цінять вони молодечі благородні пориви, чи кохаються вони своєю зміною і розуміють її ?

О, яке тяжке питання!

Як сердечно-болюче давати відповідь - і так, і ні!

Частина наших батьків - це ми, а частина, це щось далеке і вороже нам.

Це тіні Родзвонків, Базбородьків, Кочубеїв...

Це опортуністи, які закохуються в тишину алей любої країни, які плачуть, ідучи за домовиною любого смертного - свідомого ворога, людодіда, чи жертвенника - лицаря народу.

Це пікніки, які не знають вартостей духового життя, які бояться боротьби, тікають від "неприємностей", закривають вуха підчас розстрілу своїх кривних, які випещують в собі байдужість і малодуштя.

Завдрять молоді, вбачають в своїй молоді суперників, ненавидять її, критикують безпощадно і хибово, закривають перед нею браму перед істиною, малюють життєве щастя в рамках власного опортунізму.

Однак на ґрунті Всеукраїнського Об'єднання не може бути провалля між старою і молодю генераціями.

Є між достойними сивобородими батьками вічно молоді душі з невичерпною енергією і силою жерстви.

Є шестидесятирічні воїни з таким вулканічним булінням воді до діла, якого можна б побажати найбільш революційному юнацтву.

Знаємо і те, що існує молодь, яка, на її нещастя - ні-
кого не була і не буде молодю - це старики і зогнілі тру-
пи, не варті назви людини не то молоді, це зачерствілі сек-
танти з викривленими душами, з засліпленими прагненнями
влади, до якої /-що і є горем сучасності нашої/ вони не
дозріли, і не оволоділи навіть уявою про той тягар відпо-
відальності за гладу, який легковажно хочуть взяти в свої
малодосвідчені руки.

З погляду Всеукраїнського Об'єднання існує неперерив-
на тяглість історичного процесу, що здійснюється через на-
громадження історичного досвіду знань і ідей, а далі, че-
рез постійну передачу їх молодій часто революційній зміні.

Отож в невірній розв'язці взаємовідносин між молодю
і старою генераціями - існує наша ганьба.

В цьому істина нашого кепкування, яке ми отримуємо від
оточуючих націй.

Батьки - не гнівайтесь на свою молодь, не називайте мо-
лодь нерозумною, бо цим ви немилосердно розправляєтесь над
собю - приписуєте собі невідповідний рецепт!

Знайте, що в батьків-героїв часто народжуються діти ге-
роїчні, що в орла народжується орленя, у вівці виводиться
овечка. Пам'ятайте, що не вся молодь погана. Що частинно є
погані вихователі, які калічать молодь, викрадають з душі
молодецької відвагу і упорскують отруйливі застрики стра-
ху-боягузства.

У м'ляцих, хворих батьків - народжуються епілептики, не

здатні репрезентувати майбутність свого народу, нездатні оправдати чи захистити себе, свою честь, свою гордість і життя.

Свято оберігаймо молодь, прислухаймося до голосу молоді, уміймо з нею говорити і знаходити спільне.

Не погорджуйте своїми сидими головами, знаннями і славою. Визнайте в молоді спадкоємців своєї слави, століттями витвореної традиції, героїзму. Зумійте передати молоді свій досвід.

Тримайте, коли молодь іде передовішими шляхами національного визволення. В цьому тріумф України перемога!

Молоде - не конкуруй над своїми батьками, зрозумій одне - коли батько творить над тобою розправу, то не тому, щоб знищити, тому щоб ти став ним.

А ти знай свою ціну, умій відрізнити поганого батька від доброго, умій доказати батькові свою правоту - і він складе опортуністичну - українству невластиву зброю.

Молоде! - нехай тебе не тішать малі успіхи, не обманює гордість, не калічать похвали, не заспокоюють обіцянки; не давайся легко на обман, зумій швидко розрізнити святу правду і щирість від провокації і лицемір'я.

Молоде! - чи ти знаєш і вірно уявляєш свої завдання перед майбутнім, своє призначення в народів, в Європі, у всесвіті!

Чи ти знаєш сама себе, чи ти навчилась цінити свою вартість серед націй нашої планети?

Не проси те, що в тебе взате, не радій, коли тобі хтось дарує життя, не чекай правди від неправедного - бо доля насміється над тобою, майбутні покоління будуть соромитись тебе.

Той хто любить говорити правду в очі брехунам - того береже правда, той вилікує брехуна і опісля від нього отримає подяку.

Вучасність вимагає від нашої української молоді /до відому/ менше ніж коли б то не було. Її вимоги - орієнтація тільки на власні сили народу, міцно тримати стяг наших ідеалів, і чекати з поки проб'є годинник історії дванадцять.

Дорого розправлятись із зневірою і лінівістю, байдужістю, яка часто витворюється від подиху політичного вітру.

Ми, лицарі нової доби Воссвіту, в ХХ ст. поставимо на

Європейському материкові вежу Воссвітлої правди і міжна-

ціональної згоди.

Ми в ХХ ст. породимо зорю, яка горітиме між двома мате-

риками нашої планети, як символ молодости, щастя, як символ

відродження правди на землі - молоді життєтворчої УКРАЇН-

СЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Тоді почує старий Дніпро воскресну мову, віддасть зі свого дна красу і велич нашої Батьківщини, віддасть її обличчя, притоптане катами.

Він почує нову молитву. Молитву створену молодими лицарями високопродуховленої Української Держави.

Відасть! - Дніпро для нас береже всі ~~тайни~~ славної на-
шої давнини, всі скарби нашої історії, всі ореоли нашої :
слави і гордості.

Молодь і батьки - це нація. Це - ми !

Від нас самих залежить наша доля, наш голос у Всесвіті.

ІМПЕРІАЛІЗМ В БОРОТБІ ЗА УКРАЇНУ .

Не дивно, коли сьогодні власовці і колишні офіцери білих армій у своїх розмовах кажуть: "Хай краще буде "великая неделимая Советская Россия", ніж демократична Російська держава без України.

Цілком ясно. для патріотів "єдиної неделимої" відомо, що "матушка Россия" без України, Кавказу і Білорусії - підешляхом чесного, для націй світу корисного життя, а це являється не так бажаним для них.

Для них, які ховаючись від Українського люду, вивозили на Соловки кращих його борців за національне визволення.

Заганяли в своє підземелля, приковували до кам'яних стін. Там мучили по двадцять п'ять років, позбавляючи сонця, свіжого повітря і тепла.

Вічна темінь відбирала в борця зір. Він глух, німів - гасла в темряві його душа без вістки.

Так розправлялись вони, "братішки" з вірним сином України, Калвинишевським !

Так і вони розправлялись і досі розправляються з сотнями тисяч борців України, бо їм краще "єдина неделимая матушка", ніж Російська держава без України.

Бо вони ще і досі пам'ятають, як одночасно з винищуванням Народу Народу, нами, під охороною солдатських багнетів, заселявались наші краді зземлі.

Як систематично з православних церковних амвонів тлумачилось про "братерство слов'янських народів", про те, що малороси /нижчероси/ можуть бути щасливими тільки в союзі зі своїм старшим братом - великоросом, який із-за "ласки божої" мусить наводити "порядок" на землі козацькій, а його царі - деспоти "посланники божі" мають таку всемогутню силу, такі необмежені права, що їм треба тільки догоджати; день і ніч, не витираючи кривавого поту з чола, працювати, щоб часом не розгнівалася їхня варварська "ясність".

Та прохорони для них було мало. Вони шляхом підкупства, обману, витворювали цілі плеяди перевертнів, широковідомих екатеринівських байстрюків - людей без душі і святості, які погодилися б за чиновницький фрак з позолоченими гудзиками - розпнати Україну, вщерть опосну слізьми материнними, риданнями сиріт і сестер оголосену.

Байстрюків, що могли б у мундирах "єго імператорського величества і матушки Росії" - забавлялись по п'яних бульварах Санкт-Петербурга, не звертаючи уваги на кості своїх батьків, мучеників-дідів, яких мертвими і напівживими московські диктатори вкидали в траншеї, втрамбовували - пробивали "окно в Європу".

Там на кістках і крові праведній Українській, тобі, російський народе, будували столиці, для тебе зміцнювали фортеці імперії.

Вам брата-росіяни, синки і дочки Петра і Єкатерини, на удов'їх, сирітських сльозах "воздвігали нерукотворні пам'ятники".

А щоб Вам ще розкішніш було благоденствувать, царська жандармерія, сотнями тисяч в кайдани закутих синів і дочок України - гнала у вічні хуртовини сибірських пустинь.

Так брати - христіяни - православні оп'юкуни dokonували православних !

По живих ще козаках дзвонили у дзвони православної Російської імперії за упокій їх і Січі Запорізької.

А потім дозволяли голодним на землю німцям на козацьких могилах і Запоріжжі картоплю садити.

Православні дикуни мали на меті зрівняти чужими руками з землею святині Українського народу, його традиційно-історичні пам'ятники:

Шматувалась православна Україна православними.

Росіяни позбавляли населення найелементарніших знань з науки, опоювали спиртом, а потім на театральних сценах Москви і Європи висміювали нарід, як п'яниць нездатних володіти собою, опанувати ситуацію дня.

Більшість російських політиків і дипломатів бачили плоди своєї підлої праці. Вони підіймали тости за умиртвіння слави козацької, за невоскресіння праці України.

Не закінчили тост^{ів}. Прийшла революція і впав білий трон кривавого царизму.

Революційна буря розкотилась по всіх кутках загнилої, на муках народніх побудованої "тюрми народів". /Так Росію у свій час називав червоний імперіяліст Ленін, для її ж таки спасіння/.

Як грім серед ясного неба, несподівано для катів - воскресла Україна - велична, соборна, революційна, з невмолимим прагненням волі, добра для свого народу.

По золотих, як море буйних степах, залунали козацькі кличі. Брат обіймав Брата. Мати цілувала від щастя і радості дочку.

Сивобороді діди припадали старечими губами до ріллі, цілували її, змочували слізьми радості.

Кожному українцеві хотілось обняти землю свою рідну, материнську і міцно тримати її в своїх руках.

Яка вона дорога, яка рідна і близька тобі, многострадальний народе, ти хочеш злитися із землею, аби звільнити її. Бо ти відчуваєш, що твоя душа пустила свої коріння в лоно земельне.

Обідрані і голодні, кинуті Європою на розправу катам - боролись сини народу славного. Вони не хотіли знову стати на коліна перед братом "рассейцем", не хотіли "гнилою колодою" валятись по катакомбах і тюрмах традиційно сусідньої російсько-православної нації.

Не встояла молода і революційна Україна - Держава, кров'ю захлиснувшись - упала. Її молоде тіло і живе ножами двох імперій було перерізане - рани не зажили - до сьогодні кривавляться ...

Кривавляться, бо замість білого прийшов червоний російський імперіялізм, принісши на Україну замість "аракчеевських крест'янських общин" - колхози, замість "государственных дум" - верховные совети; замість "батюшки царя" - "отца на-

родов", замість "братішка"- "товарища" -- і т.д.

Та імперіалістам в червоній шкірі стало відомо, що старими методами з Українським народом, головне інтелігенцією і селянством, вести боротьбу є неможливо.

Вони почали дотримуватись "генеральної лінії ВКП/б/", яка мала ціль - конче змінити душу людини. Зробити їй темпову перебудову, не звертаючи уваги ні на які болі і жертви.

Перебудова душі народу проходила в настільки шалено-дикий формі, що Україна перетворилася в пустиню часів Чингіс-Хана.

По доросгах валялися опудлі від голоду трупи дітей, старців різних верств українського населення.

Села перетворювалися в кладовища. В хатах-пустках - звірі звивали свої кубла.

В цей же час московське радіо кричало на весь світ про "щасливу^{ся} жизнь" трудящих совецкой України", про мудрість "отца народов".

Безумовно, щоб перетворити державу з сорока п'ятьма мільйонами населення в кладовище мучеників - треба бути мудрим

І світ про це знав. І світ мозчав, хоч і бачив муки, і чув ридання народу нашого.

Після масової большевицької екзекуції - дійсно. вибудувалася нова душа - викривлена, заломлена, зі гнилим безшкури серцем. З неї легко можна було зліплювати без кінця "преданих отчеству і мудрому".

З людей такої душі часто траплялися навіть фанатики большевизму, які опісля таки большевицькою службою безпеки були виведені на розстріл, де вони вмірали з криком - "слава советской власті".

Більше, під натиском вишуканих більшовицьких тортур, визнавали себе "ізмінниками родіни", і гинули, як шкідливі елементи для "соціалістического строительства".

Отрута такого большевицького переконання просочилася глибоко в душу, як фашизм німецькому народові.

Кожний німець носить в собі бацилі манії "богом посланої нації". І хоч сьогодні шляхом зброї і погню розбиті бункери гітлерівського націонал-соціалізму, все ж коріння його ще лишилися в народові; і вони тоді лише відсохнуть, коли німецька нація переживе всі стадії того лиха, яке вона заподіяла другим.

Ось чому помиляються сьогоднішні деякі політики, коли вважають, що їм доведеться завтра мати справу тільки з військовою машиною большевизму.

До речі, треба пам'ятати одну із сучасних політичних формул, яка доводить, що проти большевизму вже сьогодні виступив сам большевизм - сюди дораховується відкриття церков, прославлення диктаторів і полководців Росії і т.і.

Від внутрішнього державно-політичного банкрутства руйнувалися найміцніші державні організми.

Отже одним із значних ударів большевиків проти большевиків була всім відома власовщина. Її очолювали люди, які з фанатизмом боролись проти німецької навали, перші тримали

- прапор большевицького бога, а після, потрапивши в жахливі умови німецького полону, зі зброєю виступали проти нього.

Це, в міру можливостей, використав німецький всепроков-тующий імперіялізм, який потребував, і це йому до лиця, щоб кожна "нижче партісна" слов'янська нація переколосалася на два ворожих табори; пішла в смертельні атаки для полегшення перемоги націонал-соціалістичного дракона.

Підкреслюю, що я особливу увагу приділяю власовщині, так як вона була третьою, після німців і большевиків, імперіалістичною гідрою проти України.

Власовщина, ненормальне большевицьке дитя, одягнене в націонал-соціалістичну уніформу, виросле зі щепок убогих імперій, знову ж таки опиралася на традиції панрусицизму, проповідуючи "союз народів Росії", створюючи заго-ни із зросійщених українців - темних і черствих душ.

Власовщина виліплювала балдатів - дешево живе м'ясо для німецького фронту.

Підчас жорстокої і нахабної власівсько-німецької про-паганди сплизли всі темні сили нашого народу на поверхню. Тут кожний лжеукраїнець стояв перед закривавленим обличчям України: як слуга чужій нації, чужій матері і державі.

Кожний син України, вирваний з її обіймів - створив ра-ну, яка кривавилась зі страшними болями.

Власовці на свіжі українські рани сипали отруйливу сіль деморалізації народу нашого.

А сьогодні большевицький медвідь проковтнув всі сло-

в"янські народи і переварює їх у своєму жорстоко-матеріалістичному шлункові.

Найбільш лихоліть зазнає Україна. Тому зараз, як ніколи, стоїть завдання перед всіма динамічними силами народу Українського - об"єднатись і, озброївшись новою вірою в перемогу Правди-України, виступити для остаточної борні за волю поневолених.

Сьогодні українці на Батьківщині й на чужині, партійні і безпартійні, пам"ятайте, що з"єдинені народи проголосили мир не для нашої Батьківщини, не для покривджених слов"янських націй.

Пам"ятайте, що під синьожовтим: прапором землі козацької, під проводом великого Українського народу, який не ставить собі на меті пристосуватись до атмосфери політичних ситуацій - повстануть слов"янські народи і підуть у останній вирішальний бій проти червоно-білої московської диктатури, проти зорога слов"янської незалежності - російського імперіалізму.

У К Р А Ї Н А
ЯК ПЛЯЦДАРМ ПРАВДИ І ГЕРОЇЗМУ.

Україна лежить на границі двох світів закривавлена, оповита слізьми народними.

Україна, яку вчора четвертували революційні імперії, сьогодні закута червоним диктатором - вимордовується!

Український народ, розігнаний по лісах і болотах Російської імперії, - промовляє до всесвіту словами свого великого пророка:

"Розбійники, людоді

Правду побороти!"

Правду?! Для тебе, народе, правда і честь вище великої імперії, цінніше життя!

Так за яку ж провину, за які убивства, які народи ти вкривавив своїми арміями, на які столиці ти посилав свої бомбовози, що сьогодні маеш покутувати!?

За невиконання клича свого генія!

" Вставайте,

Кайдани порвіте,

І прапою змою кров"ю

Волю окропіте."

ЗСС

Ти не повстан, не роздавай об"єднуючим кулаком гідру імперії.

І тому тепер за правду і честь, за фанатичну любов до

чаруючої батьківщини, за неуміння перед всесвітом відстояти своє національне, лицарське "Я" - терпиш кризду.

Світ нещадний! Європа?! Тебе спасла Україна від навали зголоднілої Азії. На свої груди по-українському прийняла всі рани Україна за благо і розвиток націй.

Так, Україна не хотіла, щоб Європа була зґвалтована Азією.

Україна згоріла. Її проковтнула Азія. Європа знайшла спасіння. Європа будувала твердині феодалізму, уквітчувалася здобутками середньовічної культури.

І далі - за спиною Європи повстало революційне козацтво - "республіка підражних героїв" - /Меріме/, знову ж на оборону Європи, яка його не хотіла зрозуміти.

Замість стати під провід козацтва на захист своїх здобутків, полі і величі, вона виступила проти козацької України. Знову "текла сторіками кров у синє море", - спасителів Європи саджали на палі, палили з піднятими в гору кулаками протесту життя на вогнищах.

Так творилася границя двох світів. Так родилась правда. Звідси починалось лицарство життяворящої України.

Квітучий край перетворився у згарища; на полях червоним маком червоніла кров козацька.

" Лягло кістками

Людей муштрованих чи мало,

А слёз, а крові! напоїть

Всіх імператорів би стало

З дітьми і знуками, втопить
В сльозах удор"іх"

"Не ріки - море розлилось,
Огненне море!"

Кат "серце розбиває, та не вип"є живучої крові, воно зно-
ву оживає і сміється знову".

Ніхто! Ніякі покажи людодїдства не могли ні отруїти, ні
закатувати серце великого козацького народу.

Воно було і лишилось революційним.

Україна, як тримала так і до сьогодні тримає на собі
скелю Всесвітньої Правди.

Тому не слід шукати правди ні на згарищах зруйнованих
імперій, ні в основах ворожих ідеологій, ні в крикливих ма-
ніфестах, чи сектанських сходинах.

Її треба шукати в козацьких могилах України, в тюрмах
і катакомбах Російської імперії, в польських, чи німецьких
концтаборах.

Коли ця правда не буде знайдена, - світ полетить у бо-
зодню, зазихриться у буріні самозбизств, світ буде п"яним
і регресивним.

Правду шукати у високопродуховлених душах Українського
Лицарства.

Правда - розіп"ята Україна, наповна слізьми невинними
дитячими.

В яких історіях зафіксований імперіалізм України?

Чому так мало знають нації світу Український нарід? Чого

культуру, багатство і ширину його душевних надбань.

Московська імперія закривала чорним саваном обличчя України від світу. Вона в Україні збачала свою неминучу кончину.

Вона знала і знає, що Україна, це невичерпне море культури, багатства, краси, любови і чести, це сонце Правди, яке може промінням прикрашувати людські душі, виточувати сукровату гнилу кров з дегенератів і самозакоханих дурисвітів.

Жодні могутні імперії світу побудовані на наскельствах не прищеплювалися до лона землі, вони підрубані - згнивали.

Із кращих перлів Всемогутньої Правди - воскресне Україна

могутня, лицарська і вічна, як сонце!

Встане Україна "і розвіє тьму неволі, світ правди засвітить".

Зі сліз і тяжких поневірянъ народу нашого розквітнуть вічно квітучі ореоли любови до рідного брата.

В міру могутнього росту Всеукраїнського Об'єднання -на-завжди заіржавіють ножі міжпартійної різни; бо тепер народилися лицарі, які в горінні за Правду-Україну знаходять вічне життя і вершину щастя земного, які сьогодні рішуче виступають проти героїзму без ідеї, без України, проти героїзму без любови і зброї.

Лицар - герой, в той, який творить душею й розумом одчайдушний подвиг з любов'ю до народу, до стягу своєї держави, до ославлення національного сучасного і майбутнього народу.

Для нерозумних - аморальних людських потвор, вояк до зубів озброєний, із закриваленими по лікті руками, без душі і святих проявів життя, буде також героєм, коли він своєчасно здивує їх, хочаби зоологічним вчинком. Це воляки з серії дивізій лопнутих імперій.

Це велика протилежність Українському борцю, який шляхом зброї і правди поверне Україну - ^{ові}народу Українському, який отворить фортецю Української держави під прапором озброєного гуманізму найбільш властивого душі української нації.

Ось чому Україна порве ланцюги московської біло-червоної диктатури; оновиться і стоятиме на кордоні двох світів, як пляцдарм правди, слави і героїзму.

За це вже віддали свою кров мільйони, за це завтра підуть сталевими колонами лицарі Українського Народу в останній переможний бій!

.. На правах рукопису.

Передрук із поданням джерел і автора - дозволений.

